

Sygn. akt: I 1 C 408/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: st. sekr. sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2016 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko T. K.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej T. K. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 4.222,32 zł (cztery tysiące dwieście dwadzieścia dwa złote 32/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 3.794, 85 zł od dnia 15 września 2015r. do dnia zapłaty;

II w pozostałej części oddala powództwo;

III zasądzoną w pkt I należność rozkłada na 42 raty po 100 zł i ostatnią w kwocie 22,32 zł płatne do 15-go dnia każdego miesiąca poczynając od uprawomocnienia się wyroku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie zwłoki w płatności każdej z rat;

IV nie obciąża pozwanej T. K. kosztami postępowania ;

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w dniu 16 .9.2015 r. wniósł pozew przeciwko T. K. o zasądzenie kwoty 4332, 32 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 3794,85 zł od dnia 15 września 2015 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż na podstawie wystawionego przez siebie wyciągu z ksiąg bankowych, posiada wymagalną wierzytelność wobec pozwanego z tytułu umowy o kredyt i elektroniczną kartę płatniczą, wynoszącą na dzień sporządzenia wyciągu, kwotę dochodzoną niniejszym pozwem. Jak wynika z uzasadnienia pozwu, wezwania do spłaty zadłużenia, kierowane na adres pozwanego, nie przyniosły efektu w postaci spłaty zadłużenia.

(pozew, k. 2-4)

W dniu 22.1..2016r Sąd Rejonowy w Gdyni wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zgodny z żądaniem pozwu

(nakaz zapłaty ,k. 34)

Pozwana, T. K., złożyła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty w zakresie kosztów dodatkowych, odsetek i opłat windykacyjnych i wniosła w nim o uwzględnienie jej sytuacji majątkowej, rozłożenie na raty powstałego zadłużenia, przyznając jednocześnie fakty przytoczone w uzasadnieniu pozwu

(sprzeciw ,k . 43-45v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 13.3.2006 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z T. K. umowę o kredyt i elektroniczną kartę płatniczą nr (...).

W dniu 31.12. (...) ten bank połączył się z (...) SA Oddział w Polsce, a w dniu 3.8.2015r (...) Bank (...) SA w W. wstąpił w wszelkie prawa i obowiązki (...) SA Oddział w Polsce stając się następcą prawnym (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

W okresie obowiązywania umowy T. K. doprowadziła do powstania zaległości z tytułu zaciągniętego kredytu, co spowodowało wystawienie wyciągu z ksiąg bankowych w dniu 15.9.2015r, w którym stwierdzono, iż w księgach (...) Banku (...) S.A. figuruje w stosunku do T. K. wymagalne zobowiązanie w kwocie 4332,32 zł, wynikające z umowy o kredyt nr (...) z dnia 13 .3. 2006 r.. Na tę kwotę składają się: należność główna-kapitał w wysokości 3794, 85 zł, odsetki umowne w wysokości 224,67 zł , odsetki za opóźnienie w wysokości 106,25 zł, opłaty i prowizje w wysokości 61 zł, opłaty windykacyjne w wysokości 110 zł, czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 491,32 zł liczonymi do dnia 20 października 2009 r. w kwocie 379, 16 zł.

Odpis z KRS k. 17-23, postanowienie z dnia 4.8. (...), W. z ksiąg Banku- k. 24-27

W dniu 24.3.2015r (...) SA Oddział w Polsce, w odpowiedzi na pismo T. K. z prośbą o zmianę warunków spłaty zadłużenia i umożliwienie spłacenia go na podstawie umowy ratalnej z bankiem ,nie wyraził zgody na taki sposób zapłaty długu i wypowiedział umowę nr (...) z dnia 13 .3. 2006 r i wezwał do uregulowania całego zobowiązania w kwocie 4146, 99 zł.

Wypowiedzenie z dnia 24.3.2015r ,pismo z dnia 2.2.2015r k. 46, z dnia 13.2.2015r k. 47, z dnia 31.3.2015r k. 50, pismo z dnia 18.6.2015r k. 51, z dnia 24.6.2015r k52

Wezwanie do zapłaty zadłużenia, wynikającego z powyższego dokumentu, kierowane na adres T. K. nie spowodowało zapłaty zadłużenia .

n iesporne, ponadto: wezwanie do zapłaty– k.28;

T. K. jest-wraz z mężem, właścicielką domu jednorodzinnego obciążonego kredytem hipotecznym w wysokości 150000 CHF, który spłacają w ratach po 560 CHF miesięcznie. Nie ma innego majątku. Jest na emeryturze i pobiera ją w wysokości 1229, 81 zł. Mąż również jest na emeryturze i pobiera ją w wysokości 4276 zł . Ponadto pracuje i zarabia 3086 zł . Nie mają nikogo na utrzymaniu.

Koszty bieżące to :

-woda i ścieki-ok.270 zł miesięcznie,

-energia ok.550 zł , co dwa miesiące,

-gaz ok. 2012 zł , rocznie,

- odpady komunalne 37 zł miesięcznie,

- ubezpieczenie domu, 380 zł rocznie,

- podatek od nieruchomości – 479 zł rocznie w czterech ratach,
- koszty leczenia-ok. 90 zł miesięcznie,

Poza tym oboje mają kredyty:

a/ T. K.:

- w M. Bank – 12601, 71 zł – rata miesięcznie 678, 74 zł,
- w M. Bank odnawialny- 6500 zł, rata miesięcznie 55 zł,
- D. Bank – 8500 zł, rata miesięcznie 173, 09 zł,
- w M. Bank karta kredytowa V. – limit 5350 zł – rata 320 zł miesięcznie,
- w M. Bank karta kredytowa MC limit 10900 zł –rata miesięcznie 650 zł,
- karta kredytowa Raiffeisen Bank – limit 2000 zł – sprawa I C 218/16 w SR w Gdyni,
- kredyt hipoteczny w (...) Banku SA- 150000 CHF –rata miesięcznie 560 CHF,
- karta kredytowa (...) Bank SA –ugoda rata 250 zł miesięcznie/ do spłaty pozostało 1500 zł/,
- pożyczka w A. Polska – sprawa I1 C 1550/15 w tut. Sądzie rata 150 zł miesięcznie/ do spłaty pozostało 1299, 59 zł,

b/ Z. K.:

- kredyt hipoteczny wspólnie w G. (...) Bank o pisany wyżej,
- kredyt w (...) Banku SA 27000 zł , rata miesięcznie 777, 95 zł,
- pożyczka w (...) -61000 zł , sprawa w sądzie,
- pożyczka (...) - 49000 zł , sprawa w sądzie,
- odnawialny w (...) SA w wysokości 35000 zł , rata miesięcznie 274, 51 zł.

Wobec T. i Z. K. komornik prowadzi egzekucję w sprawie 339/16 , zajął emeryturę T. K. do wysokości 529, 33 zł, zajął z wynagrodzenia Z. K. 1543, 02 zł i z emerytury 1309, 02 zł

Oświadczenie pozwanej, k. 65-68

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania. Dowody uznane zostały za wiarygodne w całości, albowiem nie budzą one zastrzeżeń, co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, tym bardziej, że żadna ze stron, nie negowała ich mocy dowodowej.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych powoda, mającego walor dokumentu urzędowego, zadłużenie pozwanego z tytułu zawartej w dniu 13.3.2006 r umowy o kredyt, stanowi kwotę 4332,32 zł. Na podstawie powyższego dokumentu, powodowi należne są również odsetki ustawowe od kwoty 3794,85 zł od dnia 15 września 2015 r. do dnia zapłaty.

Stan faktyczny niniejszej sprawy był w zasadzie niesporny; spór między stronami sprowadzał się do ustalenia, czy w świetle zgłaszanych przez pozwaną T. K. zarzutów dotyczących nieprawidłowości w naliczaniu przez powoda odsetek oraz kosztów windykacyjnych, powodowi przysługiwało roszczenie w żądanej pozewm wysokości, przy czym ostatecznie pozwana zrezygnowała z kwestionowania roszczenia powoda, także w zakresie jego wysokości, powołując się jedynie na trudną sytuację materialną, w jakiej się znalazła.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Jak stanowi art. 69 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.02.72.665) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na określony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zgodnie natomiast z treścią przepisu art. 76 powyższej ustawy, zasady oprocentowania kredytu określa umowa kredytu.

W niniejszej sprawie, zgodnie z postanowieniami zawartej przez strony umowy o kartę kredytową, spłata wykorzystanego limitu następować miała poprzez dokonywanie spłat na otwarty w tym celu rachunek, przy czym wysokość oraz termin spłat miały być określone w wyciągu z konta karty kredytowej. Brak wymaganej spłaty minimalnej stanowił podstawę rozpoczęcia dochodzenia całości zaległego zadłużenia oraz naliczania opłat za obsługę nieterminowej płatności, zgodnie z tabelą opłat i prowizji. Brak wymagalnej spłaty minimalnej przez okres dwóch miesięcy powodował zaś, że powód był uprawniony do wypowiedzenia przedmiotową umowę, co też uczynił, z zachowaniem okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na dzień 25 listopada 2015 roku.

W niniejszej sprawie pozwana T. K. nie kwestionowała zarówno tego, że korzystała z przyznanego jej kredytu w ramach limitu na karcie kredytowej, jak też tego, iż w związku z trudną sytuacją finansową, spłata zadłużenia nie była regularna i nie następowała w pełnych wysokościach wynikających ze wskazań salda zadłużenia zgodnie z wyciągami z konta karty kredytowej, ani też w pełnych wysokościach wskazywanych przez bank kwot minimalnych do spłaty.

Odnosząc się zaś do podnoszonych przez pozwaną zarzutów, wskazać należy, iż, w ocenie Sądu, zarzuty te nie zostały zasadnie podniesione.

Pozwana, poza ogólnikowym i gołosłownym powołaniem się na nieprawidłowości w naliczaniu przez powoda odsetek oraz kosztów windykacyjnych, nie przedstawiła żadnych dowodów na uzasadnienie swoich twierdzeń. Zważyć zaś należy, iż zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodu, strona, która z danego faktu wywodzi skutki prawne, obowiązana jest fakt ów wykazać (art. 6 k.c.), nadto, to strony mają dążyć do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, a w razie nieuzasadnionej bierności dana strona naraża się na sankcję w postaci przegrania procesu.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, pozwana nie podołała ciężącemu na niej obowiązkowi w powyższym zakresie, jak również nie wskazała nawet, na czym nieprawidłowości, jakich zdaniem pozwanej dopuścił się powód, miałyby polegać (np. czy miało to miejsce w odniesieniu do okresu, za który naliczono odsetki, czy podejmowanych czynności, za które naliczono opłaty windykacyjne, kwot odsetek i opłat windykacyjnych, ich wysokości, itp.).

W tym miejscu należy wskazać, iż w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie Sąd dopatrył się tylko, że obciążenie pozwanej opłatami za czynności windykacyjne podejmowane przez stronę powodową nie znajduje uzasadnienia, albowiem, powód nie przedstawił łączącej strony umowy, regulaminu, w tym w szczególności tabeli opłat i prowizji, z których te opłaty i ich wysokość by wynikały. U prawnienie powoda do naliczania opłat za monity kierowane do pozwanej, jak i ich wysokość, wynikały bowiem wprost z umowy łączącej strony oraz będącej jej integralną częścią – regulaminu i tabeli opłat i prowizji, podobnie – jeżeli chodzi o opłatę roczną za korzystanie z karty kredytowej, co nie zostało przez powoda, profesjonalistę na rynku kredytowym, wykazane / por art. 6 kc/.

Koszty podejmowania takich czynności, podobnie jak odsetki mogły obciążać pozwaną, a co więcej powstanie tych kosztów było konsekwencją działań samej pozwanej, która wbrew ciążącemu na niej obowiązkowi zaprzestała dokonywania regularnych spłat przyznanej jej kwoty limitu kredytowego.

Mając na względzie powyższe, Sąd uwzględniając powództwo, orzekł jak w punkcie I wyroku, na podstawie art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 128 ze zmianami) Sąd zasądził od pozwanej T. K. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 4222,32 złotych, czemu dał wyraz w punkcie I wyroku, a co do kwoty 110 zł opłat windykacyjnych, jako nieudowodnionych – oddalił powództwo.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Niniejszy przepis zezwala więc Sądowi na dokonanie modyfikacji sposobu spełnienia zasądanego świadczenia poprzez ustalenie rat spłaty, dając możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, iż skorzystanie z tego uprawnienia możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i Sąd powinien korzystać z tego uprawnienia wyjątkowo i ze szczególną ostrożnością. Za szczególnie uzasadnione uznać należy sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione; jednakże przy równoczesnym wzięciu pod uwagę sytuacji finansowej i interesów wierzyciela. Z uwagi bowiem na fakt, że rozłożenie na raty zasądanego świadczenia wiąże się z określoną zmianą wysokości zobowiązania (zmniejsza je w zakresie odsetkowym), rozważając zastosowanie przepisu art. 320 k.p.c. nie można kierować się jedynie sytuacją materialną dłużnika, ale należy brać pod uwagę także interes wierzyciela, bowiem rozłożenie na raty należności powoduje, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od świadczeń ratalnych za okres pomiędzy wydaniem wyroku a datą płatności poszczególnych rat (tak Sąd Najwyższy w uchwale 7 Sędziów z dnia 22 września 1970 roku, sygn. akt III PZP 11/70, OSNCP 1971/4/61). Przy czym jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie, że rozłożenie na raty może mieć miejsce tylko wtedy, gdy w sprawie zostanie wykazane, że pozwany będzie w stanie realizować spłatę w ratach, że będzie dysponować środkami dla wykonania tak zmodyfikowanego obowiązku.

Pozwana T. K. wskazała, iż jedynym źródłem jej dochodu jest emerytura w wysokości 1 780 złotych netto i że prowadzi wspólne gospodarstwo domowe wraz z mężem, którego dochód z tytułu emerytury i stosunku pracy wynosi łącznie około 7 000 złotych miesięcznie. Pozwana wskazała również, iż wraz z mężem spłacają kredyt zaciągnięty we frankach szwajcarskich, z którego sfinansowali kupno domu, zaś miesięczna rata tego kredytu wynosi około 3 000 złotych. Oprócz wskazanego wyżej kredytu pozwana i jej mąż posiadają zadłużenie z tytułu innych kredytów – mąż pozwanej spłaca jednocześnie trzy kredyty na kwoty rat miesięcznych: 1 800 złotych, 800 złotych i 900 złotych, pozwana zaś posiada także zadłużenie na innych kartach kredytowych. Aktualnie przeciwko pozwanej toczy się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni T. D. w sprawie o sygn. akt KM 339/16, w związku z czym emerytura pozwanej jest częściowo zajęta przez komornika – rata potrąceń wynosi 529,33 złotych.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie wnioski pozwanej T. K. o rozłożenie zasądanego świadczenia na raty zasługiwał na uwzględnienie, zwłaszcza, że powód też wyraził zgodę na ratalne rozłożenie długu. Z uwagi na dochody osiągane przez pozwaną i jej męża, prowadzących wspólne gospodarstwo domowe, mające charakter dochodów ponadprzeciętnych (wspólnie ponad 8 000 złotych), nawet przy uwzględnieniu obciążenia ratami kredytów, można przyjąć, iż zachodzą owe szczególne okoliczności, o jakich mowa w treści art. 320 k.p.c. „albowiem, wierzyciel otrzyma ratami dochodzoną należność”, a pozwany nie popadnie w dalsze obciążenia, których nie będzie w stanie płacić.

Wobec treści art. 481 § 1 i 2 k.c. stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, natomiast jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe, przy czym gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Zgodnie z art. 482 § 1 k.p.c.

od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek od dłużnej sumy, w zakresie żądanych odsetek umownych i ustawowych liczonych od poszczególnych kwot za okres od dnia następującego po dniu ich wymagalności do dnia zapłaty, powództwo jest w pełni uzasadnione.

O kosztach procesu w pkt II i III sentencji wyroku Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 kpc i art. 108 kpc w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013r poz. 461 z późn. zm.) nie obciążając pozwanego kosztami procesu w całości z tych samych powodów, co rozłożono należność pozwanej na raty, Sąd uznał więc, iż w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, o którym mowa w treści przepisu art. 102 k.p.c., w szczególności Sąd w wyniku przeprowadzonej analizy sytuacji finansowej pozwanej, znalazł uzasadnienie dla skorzystania z dobrodziejstwa określonego we wskazanym wyżej przepisie. sytuacja majątkowa pozwanej nie jest dobra, bo ma długi i w toku egzekucje komorniczą, ale poczuwa się do wyrównania tych długów, tyle, że w ratach dogodnych ze względu na sytuację majątkową. W tej sytuacji obciążanie jej jeszcze kosztami procesu byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego Na koszty tej sprawy w kwocie 672 zł składają się: 55 zł –opłata od pozwu, 17 zł- opłata od pełnomocnictwa, 600 zł –wynagrodzenie pełnomocnika.